

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie z zażalenia **L. K.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w O. z dnia 29 maja 2018 r.,
sygn. akt PR Ds. [...],

o odmowie wszczęcia śledztwa

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2019 r.

wniosku Sądu Rejonowego w C. z dnia 18 grudnia 2018 r.,

sygn. akt II Kp [...]

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**przekazać powyższą sprawę do rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w B.**

UZASADNIENIE

L. K. złożył zawiadomienie „o popełnieniu przestępstwa niedopełnienia obowiązków służbowych i korupcji przez wszystkich sędziów Sądu Rejonowego w C., którzy przeglądali akta o sygn. [...] Sądu Rejonowego w S. i nie zawiadomili organów ścigania o możliwości popełnienia przestępstwa przez T. D. z Sądu Rejonowego w S.”.

Postanowieniem z dnia 29 maja 2018 r. sygn. akt PR Ds. [...], prokurator Prokuratury Rejonowej w O. odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie niedopełnienia obowiązków w bliżej nieustalonym czasie przed dniem 13 lipca 2016 r. w C. przez sędziów Sądu Rejonowego w C. polegającym na niezłożeniu zawiadomienia o popełnionym przez sędziego Sądu Rejonowego w S. przestępstwie w toku

postępowania prowadzonego pod sygn. akt II K [...], czym działali na szkodę interesu prywatnego L. K., tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

Od powyższego postanowienia L. K. wywiódł zażalenie.

Sąd Rejonowy w C., właściwy do rozpoznania wspomnianego środka odwoławczego, zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu swego wystąpienia Sąd Rejonowy wskazał, że przekazanie sprawy ze względu na dobro sprawiedliwości wynika z faktu, że skarżący upatruje realizacji znamion przestępstwa w zachowaniu sędziów Sądu Rejonowego w C.. Organ wnioskujący, powołując się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2003 r., sygn. akt III KO 11/03, wskazał, że *określając w art. 37 k.p.k. przesłankę „dobro wymiaru sprawiedliwości” ustawodawca miał na względzie przyczyny zakłócające prawidłowy wymiar sprawiedliwości oraz okoliczności wywierające lub mogące wywierać ujemny wpływ na swobodę wyrokowania, jak też mogące stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania w sposób obiektywny zarzucanego oskarżonemu przestępstwa.*

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w C. zasługiwał na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że konfiguracja osobisto - zawodowych powiązań osób, których zachowań dotyczyło złożone przez L. K. zawiadomienie o przestępstwie, z sądem miejscowo właściwym wymaga, by - ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości - sprawę rozpoznał inny równorzędny sąd. Tylko takie posunięcie jest w stanie zagwarantować przeprowadzenie postępowania w sposób wolny od podejrzeń co do braku bezstronności sędziów orzekających w sprawie, które to podejrzania mogłaby wywołać już sama tylko świadomość istnienia wskazanych wyżej powiązań. Jest ono również niezbędne do wywołania u zewnętrznych obserwatorów przedmiotowego procesu przekonania, że wymiar sprawiedliwości realizuje swoje konstytucyjne funkcje w sposób prawidłowy i w pełni niezawisły (por. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt V KO 66/10).

Podkreślenia również wymaga, że zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem przekazanie sprawy z uwagi na „dobro wymiaru sprawiedliwości”

uzasadnione jest m.in. wtedy, gdy rozstrzygnięciu w postępowaniu sądowym, w trybie art. 306 k.p.k., podlega kwestia zasadności odmowy wszczęcia postępowania karnego o czyn, który przypisano w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa sędziemu właściwemu do rozpoznania sprawy sądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2008 r., III KO 30/08, OSNwSK 2008/1/109).

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.